UTÓSZÓ

Amikor egy mai tizenéves fiatal fellép a netre, egy pillanat alatt zúdul rá a végtelen lehetőségek zajos ígérete. A képernyőn pörgő, filterezett életek mind azt üzenik, hogy a tökéletesség azonnal elérhető. A „bármi lehetsz" üzenete azonban a szorongás legkegyetlenebb eszközévé válhatott számunkra. Sokakat megbénít a választás kényszere. Nehéz úgy felnőni, hogy minden döntés, egy egyetemi szak, egy társ, egy hivatás kiválasztása, a többi ezer lehetőség elvesztését jelenti.

Keresztény szempontból azonban a veszteség nem az egyetemi szakokról való lemaradás. Az igazi dráma az, ha lemaradunk Isten hangjáról. Kalazanci Szent József már a 17. században finomsággal fogalmazta meg azt, ami a mai zajban talán még érvényesebb: „Az Isten hangja lelki hang, amely jön és elmegy, megérinti a szívet és tovahalad; nem lehet tudni, honnan érkezik és mikor; éppen ezért kell mindig odahallgatni rá, nehogy váratlanul érkezzék és anélkül távozzon, hogy gyümölcsöt érlelne bennünk."

Isten halkan és meglepetésszerűen lép mellénk. A hivatás kegyelme dinamikus, cselekvő valóság, melynek befogadásához belső éberségre van szükség. Ez a módszertani gyűjtemény, amelyet most a kezében tart a kedves Olvasó, annak a belső éberségnek a tréningje, amely képessé teheti a fiatalt arra, hogy a zajban meghallja ezt a diszkrét lelki hangot.

Ahhoz, hogy ez megtörténhessen, nekünk, nevelőknek is át kell kereteznünk a saját szerepünket. A hivatástisztázás nem mechanikus folyamat, és nem is egy jól kitöltött pályaorientációs teszt eredménye. XIV. Leó pápa szavaival élve: „Az igazság nem hangokon keresztül, nem falak és folyosók között áramlik, hanem a személyek közötti mély találkozásban, amely nélkül minden nevelési törekvés

kudarcra van ítélve.” Kalazanci Szent József úgy fogalmazott, hogy a ránk bízottak kísérése „őrangyalok tisztségét” jelenti. Valóban, a lelassulás, a biztonságos jelenlét nem hoz azonnali sikereket. De a mi identitásunk ez: őrangyalként odaállni a görgetésben elveszett fiatal mellé. El kell hinnünk - és ellen kell állnunk, hogy azonnal kész válaszokat adjunk –, hogy Isten hangja éppen ott és akkor születhet meg a diákban, amikor mi csendben kísérjük őt.

Ebben a személyes találkozásban történhet meg a legfontosabb teológiai fordulat. A kortárs kultúra illúzióba kergeti a fiatalt: építsd fel a tökéletes „én-márkát”, kérdezd folyton, ki vagy te. Ferenc pápa a Christus vivit című buzdításában más paradigmát kínál. A hivatás nem annyira önmegvalósítás, hanem inkább kapcsolati valóság. „Az életben gyakran azzal töltjük az időt, hogy ezt kérdezzük: »De ki vagyok én?« Faggathatod magad, és egy életen át kérdezgetheted, ki vagy. De azt a kérdést is tedd fel: »Kiért vagyok én?« Kétségtelenül Istenért vagy. Ő viszont azt akarja, hogy másokért is légy. A boldogság nem az én építésében, hanem a másokért való létezés, az önátadás örömében van.

Legyünk mi azok a kísérők, akik segítik a fiatalokat abban, hogy a „Kiért vagyok én?” evangéliumi kérdése szabaddá formálja őket. Merjük együtt meghallani a váratlanul érkező hangot, és engedjük, hogy gyümölcsöt érleljen bennünk.

Zsódi Viktor Sch.P.
tartományfőnök
Piarista Rend Magyar Tartománya